POVESTE

MIRELA PACIUGA

A fost odată o planetă care se numea Adrian. Nu era o planetă adevărată, ci doar un mic asteroid şi habar n-am de ce se numea astfel (să nu vă miraţi dacă veţi mai întîlni formula „habar n-am”: în fiecare din locurile unde am folosit-o trebuia să încep o altă poveste şi acum sînt prea obosită ca să vi le spun pe toate).

Habar n-am ce căutam aici şi de ce trăiam singură. Bănuiam doar că Sancho, robotul menajer, nu era numai atît, mă urmărea cu prea multă solicitudine peste tot îndeplinindu-mi cele mai trăznite dorinţe.

Viaţa curgea monotonă şi odihnitoare, mă învîrteam fără rost printre roboţii agricoli programaţi să obţină producţii record din solul fertil al asteroidului. Sancho se străduia să mă convingă că eu îi conduc şi îi supraveghez. Aiurea! Se descurcau perfect singuri.

Aşteptam cu nerăbdare anotimpul ploii: într-o zi, nu-mi băteam niciodată capul să reţin în care anume, începea să plouă. Şi ploua, şi ploua... Îmi sprijineam capul în mîini pe marginea ferestrei sau îmi lipeam nasul de geamul rece şi rămîneam aşa pînă se sfîrşea ziua. Dimineaţa o luam de la capăt. Căutam ceva în cenuşiul murdar al ploii. Sancho se temea de ploaie, se temea să nu-mi amintesc ceva ce n-aveam voie să-mi amintesc. Mă chema mereu să jucăm şah sau să ascultăm muzică, în orice caz să mă îndepărteze de fereastră. De ploaie. După cîtva timp (oare cît?), a renunţat. Cred că înţelesese, la fel ca şi mine, că în spatele cortinei de apă se ascunde, alături de şansa amintirii, şansa uitării. Privind şuviţele de apă ce se scurgeau din cer, le simţeam lunecîndu-mi pe retină, ştergîndu-mi imaginile din memorie. Ştergeau întîi contururile de fus ale amintirii şi pentru o clipă îmi apăreau clare, dar numai pentru o clipă, căci apa le dilua necruţătoare, transformîndu-le în petice cenuşii care nu-mi mai spuneau nimic. Înclinam din ce în ce mai mult spre poziţia lui Sancho: uitarea adusă de ploaie îmi dăruia bucuria nepreţuită de a putea întîmpina primele raze ale noului anotimp cu suflet şi ochi puri de copil.

Ce s-a întîmplat atunci? De unde senzaţia că pot atinge misterul cu preţul unui efort derizoriu? Mi s-a părut că pe fundalul cenuşiu se profilează o siluetă umanoidă. S-a decupat clar, alb-luminoasă, contrastînd categoric cu mediul. Atunci mi-am amintit totul, pînă în cele mai mici amănunte, chiar şi mirarea mea că cenuşiul ploii, care întina totul, nu reuşise să-i tulbure albul deplin al costumului de protecţie biologică, amănuntele ciocnirii cu roiul meteoritic în urma căruia se trezise naufragiat pe un pumn de pămînt necunoscut, unde ploua aşa cum nu mai văzuse în altă parte. Da, mi-am amintit tot... Cum aş fi putut să nu-mi amintesc perfect, să nu reînvie în mine fiecare scînteiere a ochilor lui aprinşi de un soare străin, să nu ţipe rănile bucuriei descoperirii lumii din care venea. Era o clipă unică, aceea a întîlnirii a două lumi care se căutaseră avide prin spaţiu miliarde de ani, clipa întîlnirii noastre.

Cred că am stat mult de vorbă. Sau am tăcut. Certă este doar existenţa comunicării. A reconstituit în mintea mea înfierbîntate peisaje atît de nebunesc multicolore, avalanşe atît de fantastice de forme, încît mi-am dorit enorm să cunosc frumuseţea adevărată a lumii mele. L-am strigat pe Sancho şi i-am spus: „Mîine să opreşti ploaia!” N-a răspuns nimic, dar a doua zi, cerul senin îşi striga fericirea.

Îi plăcea muzica razelor de soare. M-a urmat afară. O clipă, din prag, a aruncat o privire costumului cu care venise, abandonat în holul de la intrare. Nu ştiu ce s-a întîmplat cîteva minute, cît nu l-am privit. L-am regăsit la cîţiva paşi de pragul casei, în acelaşi loc unde-l lăsasem. Mi-a zîmbit. „Am prins rădăcini”. L-am privit mirată. „Vrei să ne jucăm?” „E un joc serios”. Atunci m-am gîndit, văzînd cît de grav mi-a răspuns, că poate oficiază un fel de ritual al îngemănării a două lumi. Am adus apă în pumni şi am îngenuncheat lîngă el. „Primeşte, pămînt ce m-ai zămislit, rodul unui alt pămînt şi fiţi un singur trup!” Am recitat solemn, ce mi-a trecut întîi prin minte. Am rămas o clipă cu fruntea plecată, apoi l-am luat de mînă. „Hai, vino să-ţi prezint domeniul meu!” „Nu pot să mă mişc, am prins rădăcini”.

Am înţeles tîrziu că nu se juca. Sancho, asta voiai să nu-mi amintesc? Credeai că pot să uit cum pămîntul îl aspira avid? Cum am săpat cu mîinile în jurul lui, iar degetele mi se încurcau în rădăcini din ce în ce mai subţiri? Cum mă ruga să nu plîng? „Rămîn cu tine, voi fi aici mereu, nu plînge!” Ce-am făcut atunci? Habar n-am, dar ce-aş fi putut să fac?

După ce a dispărut şi capul, cu ochii larg deschişi, urechea mea, lipită de pămîntul lacom, mai auzea încă: „Iubito, Iubito...” Voci din ce în ce mai multe şi mai îndepărtate. „Iubito...”

N-am uitat nimic, Sancho. Ai încercat să mă salvezi. De ce?

Vreau doar să mă ajuţi să plasez explozibil în cîteva puncte ale asteroidului. Apoi tu şi ceilalţi roboţi vă veţi întoarce la bază. Iar eu îmi voi regăsi iubitul. Mă ajuţi, Sancho, da?